

отъ насъ, затова ные напразно ще ся скытаме изъ горѣ-тѣ сичкѣ-тѣ нощъ.

—Какъ, да ты оставимъ самичкы тѣсь нощъ? попыта Петръ дързостно.

—Нищо нѣма да ты сполѣти Петре, не ся страхувай, рече Василь.

—Тѣй, тѣй некъ направимъ Петре, от-рече Жельо, Никола знае добръ тѣя мѣста. Некъ тадѣсь да принощуваме, а утрѣ пакъ щемъ до-стигна рано.

Нощъ тъмна, трапове страшны, дълбокы камънены скалы и страхотѣй, сичко това не бѣше нищо прѣдъ очи-тѣ Петровы. Ако бѣше самъ си, той вѣрвяваше, нѣ сега трѣбаше да ся склони и да остане.

—Още една нощъ и.... помисли си той и ся успокои.

Още една нощъ отистиннѣ, разлѣчаваше тѣя юнацы, за да ся наслаждатъ и да глѣдатъ милы-тѣ си близо до себѣ.

Тѣ бѣхѣ раздѣлени на голѣмо пространство, нѣ дымъ отъ огънь, що ся издигаше и отъ двѣ-тѣ страни, сближяваше тѣхно-то джхане горѣ въ облацы-тѣ.